

Acta sanctorum

quotquot toto orbe coluntur, vel a catholicis scriptoribus celebrantur, quae
ex Latinis et Græcis, aliarumque gentium antiquis monumentis

Quo dies octavus et nonus continentur

Bolland, Johannes

Parisiis et Romae, 1865 [erschienen] 1866

Caput II. Maximianus, ob necem Lyæo illatam iratus, Nestorem primo ac
dein etiam S. Demetrium jubei interfici, hicque, postea miraculis
inclaescens, locis sacris sibi exstructis honoratur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72229](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72229)

CAPUT II.

Maximianus, ob necem Lyæo illatam iratus, Nestorem primo ac dein etiam S. Demetrium jubei interfici, hicque, postea miraculis inclarescens, locis sacris sibi exstructis honoratur.

Aπέθανον οὖν ἐν τῷ σταδίῳ, καὶ διὰ τῶν βασιμίδων καταπνέσας, ῥίψας τὸν χιτῶνα αὐτοῦ, ἔστησεν ἐμπροσθεν τοῦ Μαξιμιανοῦ, ὡς ἐκπλαγίοντα τὸν βασιλέα. Καλέσας δὲ πρὸς ἑαυτὸν εἰς τοῦτο πηδήσασα, καὶ συμβουλευσέν αὐτῇ καὶ λέγων· νεανίσκε, οἶδα, ὅτι χρημάτων σε σπάνις ἐπὶ τοσοῦτον ἀρθῆναι φαντασίας παρεσκεύασεν, ἵνα ἢ περιγεγήμενος πλοῦτον ἀθρόον κτήσεις, ἢ ἀποτυγῶν πείνας ἐνοχλώσῃς μετὰ τοῦ ζῆν ἀπαλλαγῆσαι, ἐγὼ δὲ σοὶ δὲ οἴκτου τῆς νεότητος καὶ τῆς ἡλικίας, ἧς καὶ κίσησαι, ὅσοο καὶ ὑπὲρ μόνῃς τῆς τόλμης ἔξῃ, καὶ ἀρκούντα χαρίσματα, καὶ ἄπιθι μετὰ τοῦ ζῆν ἔχων καὶ τὰ χρήματα, Λυαίῳ δὲ σεαυτοῦ μὴ ἀντιστήσῃς, ἐπειδὴ σοὺ πολλοὺς ἤδη δυνατωτέρους ἀπήλλαξεν.

B 9 Ταῦτα ἀκούσας ὁ Νέστωρ, οὔτε ἤρπασεν τὴν τοῦ βασιλέως φιλοτιμίαν, ἀλλ' οὔτε ἐδειλίσεν πρὸς τὸν ἔπανον τοῦ Λυαίου, τῷ δὲ βασιλεὶ ἀπεκρίνατο· οὐ χρημάτων ἐπιθυμῶ, φήσας, ὦ βασιλεῦ, οὐδὲ διὰ τοῦτο ἐπὶ τὸν ἀγῶνα ἐλήλυθα, ἀλλ' ἵνα κρείττονα Λυαίου ἑμαυτὸν συστήσω· μὴ δὲ γὰρ βούλεσθαι ζῆν, ἢ πλουτεῖν ἤξανα, καὶ ἐκχωρίσασθαι τῇ προλαβοῦσῃ τοῦ Λυαίου δόξῃ. Εὐθύς οὖν ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ ὑπὲρ αὐτὸν ὀργῆς, τούτων λεχθέντων, ἐπλήσθησαν, τὴν ἀλάστοριαν τοῦ Νέστορος οὐχ ὑπομείναντες, καὶ ὁ μὲν βασιλεὺς προτρεπόμενος ἔδῳ, καὶ παρεβάρυνεν τὸν Λυαίον.

C 10 Ὁ δὲ Νέστωρ ποιήσας τὸν ζωοποιὸν σταυρὸν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, ἔλαβεν τὴν ἀνάκλησιν, καὶ ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανόν, εἶπεν, ὁ Θεὸς Δημητρίου τοῦ δούλου σου, καὶ ὁ ἠγαπημένος σου παῖς Ἰησοῦς Χριστὸς, ὁ ὑποστάς Γολιάθ τὸν ἀλλόφυλον τῷ πιστῷ σου Δαυίδ, αὐτὸς κατέβαλε τὸ θράσος τοῦ Λυαίου τοῦ Μαξιμιανοῦ, τοῦ τυράννου, καὶ εἰσπήδησεν μέσον τῶν μαγγάνων· γενομένης δὲ τῆς συμπλοκῆς, κερίαν λαβὼν κατὰ τῆς καρδίας ὁ Λυαίος, ἀνιρέθη παραχρῆμα, καὶ τὴν ἐσχάτην τῷ βασιλεὶ ψυχικὴν περιποίησιν σύγγρυσον· ὁ δὲ Νέστωρ ἔδοξασεν τὸν Θεόν, ὅτι τῇ εὐχῇ ἁγίου Δημητρίου ἀνιρέθη ὁ βάρβαρος.

11 Μαξιμιανὸς δὲ παρατυχῶς τῆς καθέδρας αὐτοῦ ἀπεπήδησεν, καὶ στυγρὸς ἐπὶ τὰς βασιλείους αὐτῶν ἐπανέρχετο, λέγων· μα τοὺς θεοὺς γοητεία τίς προεχώρησεν· ἐπεὶ οὐκ ἂν ἐσφάττετο ὑπὸ τοῦ νεανίου τούτου ὁ τοσαύτας καὶ τηλικαύτας ἐπιδειξόμενος ἀνδραγαθείας· καλέσας οὖν πρὸς ἑαυτὸν ὁ τυράννος τὸν Νέστωρα, ἔφη πρὸς αὐτόν· ἐπιτε, νεανίσκε, ποῖα μαγεία χρησάμενος, ἢ τίνας ἔχων συνεργούς, τὸν Λυαίον ἀπέκτεινας; ὁ δὲ Νέστωρ ἀπεκρίνατο· Μαγία οὐκ ἐχρημάτισεν, μὴ γένοιτο, ἀλλὰ θεὸς Δημητρίου, ὁ θεὸς τῶν Χριστιανῶν, αὐτὸς ἀπέστειλεν τὸν ἄγγελόν αὐτοῦ, ἀπέκτεινεν ἐν τῇ χειρὶ μου τὸν ἀλάστορα, καὶ ὑπερήφανον. Ὁργισθεὶς οὖν ὁ βασιλεὺς, ἐπέλευσεν αὐτὸν ὡς Χριστιανὸν ἀπενεχθῆναι ἐν τοῖς δυτικαῖς τῆς πόλεως μέρεσιν ἐν τῇ ἐπωνομαζομένῃ χρυσῆα πύλῃ, κακεῖσε τῷ ἴδιῳ ζῆφει ἀνακρεθῆναι ὑπὸ Μηνουκιανοῦ προτίκτορος καὶ οὕτως τῆς μαρτυρίας τὸν στέφανον ἀνεδέξατο.

12 Ὑποκαλλόντων δὲ τινῶν τῶν ἀρχόντων τῷ βασιλεὶ περὶ Δημητρίου, καὶ ὑποθεμιῶν ὡς αἴτιος τῆς

Abiens ergo ad stadium, cum et de gradibus desiliisset, tunicamque suam deposuisset, coram Maximiano stetit, ita ut obstupesceret imperator: cum autem illum, qui in id prosilierat, ad sese vocasset, suadere ei cepit ac dicere: Adolescens, scio, quia divitiarum penuria, ut ad tantum vanitatis efferreris, te impulit, ut aut vincens divitias subito acquiras, aut victoria excedens egestatem simul, quæ te turbat, et vitam deponas. Ego autem e juventutis tuæ, ætatisque, qua viges, miseratione, pro solo auso dona tibi et digna et sufficientia largiar, abi divitias simul cum vita possidens, nec te Lyæo objicias, quoniam jam multos te fortiores occidit.

9 Audiens hæc Nestor nec imperatoris munificentiam accepit, nec etiam ad Lyæi laudes timorem concepit; imperatori autem respondit dicens: Divitias haud desidero, imperator, neque ideo ad certamen veni, sed ut me Lyæo præstantiorem ostendam: sese enim nec vitam, nec divitias prærepte Lyæi laudi velle præferre. Statim itaque, hisce dictis, imperator, et qui ei aderant, ira repleti sunt, Nestoris jactantiam haud ferentes. Ac imperator quidem Lyæum excitans clamabat, audeciamque ei addebat.

10 Nestor autem, formato in pectore suo crucis salutiferæ signo, acinacem accepit, levatisque in cælum oculis, dixit: O Deus Demetrii, servi tui, dilectusque filius tuus Jesus Christus, qui Goliath alienigenam fidei tuo David subjecisti, Lyæi et Maximiani fiduciam contere, mediumque in repagulum prosiliit. Pugna autem facta, Lyæus, ictum in corde accipiens, illico est mortuus, extremamque imperatori attulit confusionem. Nestor autem laudabat Deum, quod sancti Demetrii precibus barbarus esset occisus.

11 Maximianus autem e sede sua protinus surrexit, tristisque ad regiam rediit dicens: per Deos veneficium quoddam est factum, quoniam is, qui tot tantaque facinora edidit, ab hoc juvene est occisus. Accessito autem ad se Nestori tyrannus dixit: Dic, adolescens, qua usus arte magica vel quos habens adjutores Lyæum interfecisti? Nestor autem respondit: Arte magica, absit, haud occidit, sed neque incantatione quapiam est occisus, sed Deus Demetrii, Deus Christianorum angelum suum misit, scelestumque ac superbum in manu mea occidit. Iratus igitur imperator mandavit, ut is, utpote Christianus, ad Occidentales urbis partes in locum, cui Aureæ portæ nomen, abduceretur, ibique gladio proprio a Menutiano protectore occideretur; atque ita martyrii coronam est adeptus a.

12 Quibusdam porro principum de Demetrio mentionem apud imperatorem facientibus, eumque

Nestor, data sibi a Maximiano verba

haud recipiens pugnam cum Lyæo

init, eumque occidit.

Hinc iratus imperator primo Nestorem

A. ANONYMO. ac dein etiam S. Demetrium jubet interfici. Hic Servum

b sui etiam in martyrio sequacem post ea nactus, c

patrisque ad tumulum suum miraculis celebris effectus,

d e x de sacra Thessalonice.

f

C

alteraque Sirmi extracta, in qua et alii quot eius reliquis g

h

eumque exstittisse necis Lyai causam suggerentibus, statim ira incensus, omenque haud bonum, quod sibi, ad stadium properanti, obvium illum habuisset, exstittisse ratus, jussit eum in ipsis, in quibus custodiebatur, fornicibus interfici lanceis, itaque gloriosissimus Martyr occisus pulchra confessione martyrium implevit. Lupus autem, Sancti Demetrii famulus, qui ipsi praesens aderat, strophium Sancti accipiens, sanguinem ejus in eo collegit b.

13 Cum autem et anulum imperatorium, quem in manu sua gerebat, abstulisset c, eumque in sancto sanguine tinxisset, multas per eundem sanationes operabatur. Omnes enim, qui diversis morbis definebantur, aut ab immundis spiritibus patiebantur, Sancti oratione ac patrocinio, eaque, quae annulo inerat, gratia sanabat, ita ut rei hujus fama tota Thessalonicensium civitate percresceret; cum loco imperator rem eandem, et qui laborantes adversa valetudine sanaret, didicisset, in civitatis tribunali, cum ipsemet praesideret, jussit eum una cum aliis quibusdam, in Christum credentibus, judiciorum die occidi.

14 Cum autem sacratissimum beati Demetrii corpus ab iis, qui eum occiderant, contemneretur, religiosiores quidam fratrum praerimpentem metu noctu id sustollentes in ipsis etiam, in quas conjectum fuerat, scrobibus, terra tam profunda, quam poterat, effossa, absconderunt, ne a sanguinariorum animalium quopiam detrimentum pateretur. Nulli autem post haec curae fuit transferre Sancti corpus, sed mansit sub terra d, eumque multis in loco signis ac sanationibus factis, iisque, qui cum fide ad illum accedebant, gratis divinis frequentissime collatis letitiaque ibidem affectis, Martyris, miracula facientis, efficaciam per omnem Macedoniam ac Thessaliam celebris esset effecta; e.

15 Tandem autem et idolorum error esset abactus, fidesque salutaris ac pura Christianorum orthodoxa claresceret, Leontius vir quidam f, qui Illyrici praefecturae thronum ornabat, morbo immedicabili, cum in Daciam discederet, correptus, a servis suis Thessaloniceam lectica delatus fuit, venerandoque, ubi et sacrae ejus sub humo exstant reliquiae, monumento impositus; sanitatem autem, statim atque monumento, sanationes afferenti, fuit impositus, recuperavit C, ita ut et ipsemet et illi, qui ei aderant, celerissimam Martyris visitationem mirarentur, gratiasque Deo et gloriosissimo martyri Demetrio agerent; qui statim, cum arcuatorum operum fornices una cum aquarum calidarum domo publicisque, quae ibidem erant, porticibus destruxisset ac expurgasset, venerandum sancto Martyri templum inter publicum lavacrum et stadium exstruxit, munerum copia id exornans.

16 Cum autem in Illyricum g esset discessurus, partem quamdam reliquiarum Martyris, ut et ibi templum sub ejus nomine erigeret, accipere voluit; cui gloriosissimus Martyr, noctu adstans, id exsequi prohibuit. Accepta igitur chlamyde, sanguine ipsius tincta, partemque orarii, in lipsanoteca argentea, eum in finem confecta, ea deposuit; cum autem iter faceret, hiemsque aspera esset, egressusque alveo Danubius diebus sufficientibus etiam navibus iter haud relinqueret, viamque promovere impediret, animo despondit praefectus.

του Λυαίου σφαγής γεγένηται, αὐτίκα ὑπερξίσας τῷ D Συμῶ οἰουσιμένως τε ὡς οὐκ ἀγαθὸν τὸ συνάντημα αὐτῷ γεγονῆσαι εἰς τὸ στάδιον αὐτῷ εἰσεβάλλοντι, κελύει αὐτὸν ἐν αὐτοῖς, οἷς ἐφυλάττετο καμνίαις, λογχαῖς κατασφαγήναι, καὶ οὕτως ἀνηρηθείς ὁ πανένδοξος Μάρτυς τῆς καλῆς ὁμολογίας τῆν μαρτυρίαν ἐπιλήρωσεν. Λούππος δὲ ὁ τοῦ ἁγίου Δημητρίου σκίτης παρεστώς αὐτῷ, λαθὼν τὸ ὄραριον τοῦ ἁγίου, ἐν αὐτῷ ἀνελέξατο τὸ αἷμα αὐτοῦ.

13 Ἀφελόμενος δὲ καὶ τὸ βασιλικὸν δακτύλιον, ἐν ἐφόρῃ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, καὶ αὐτὸν ἐγγυλίσας ἐν τῷ ἁγίῳ αἵματι, ἐπέτελει δι' αὐτοῦ ἰασεῖς· πάντας γὰρ τοὺς κατεχομένους ποικίλαις νόσοις, καὶ τοὺς ὑπὸ ἀκαθάρτων πνευμάτων βεβλαμμένους ἴατο διὰ τῆς εὐχῆς καὶ ἐπιστάσεως τοῦ ἁγίου, καὶ τῆς ἐν τῷ δακτυλίῳ χάριτος, ὡς διαδραμεῖν τὴν περὶ τούτου φήμην ἐν ἄλλῃ τῇ Θεσσαλονικίῳ πόλει. Μαθὼν δὲ ὁ βασιλεὺς περὶ αὐτοῦ, καὶ πῶς ἴσται τοὺς κάμνοντας, ἐκέλευσεν καὶ αὐτὸν ἀναρεθῆναι ἐν τῷ τριβουναρίῳ τῆς πόλεως ἐν ἡμέρᾳ τῶν βουλευμάτων *, προκαθημένῳ αὐτοῦ, * ἀπὸ βουλευμάτων, μετὰ καὶ ἄλλων τῶν πεπιστευμένων τῷ Χριστῷ.

14 Τὸ δὲ πανάγιον Δημητρίου τοῦ ὁσίου λείψανον καταφρονήδην ὑπὸ τῶν ἀνηρηκῶτων, οἱ τῶν τότε δὲ ἀδελφῶν εὐλαβέστεροι λαθόντες νύκτωρ διὰ τὸν φόβον τοῦ βασιλέως, καὶ ἐν αὐτοῖς οἷς ἐρήπτου χρώμασι διανημάμενοι τῆς γῆς, ὅσον οἶον τε ἦν, ἐκρύψαν, ἵνα μὴ παρὰ τινος τῶν αἰμοδορῶν ζώων ὑπομείνη βλάβη· οὐδενὶ δὲ μετὰ ταῦτα φροντίς ἐγένετο μετανεγκεῖν τὸ σῶμα τοῦ ἁγίου, ἀλλ' ἔμεινεν ἐπὶ σχήματος *, σημειῶν τε πολλῶν, καὶ ἰάσεων γενομένων ἐν τῷ τόπῳ, καὶ θεῶν χαρισμάτων φοιτούντων τοῖς πιστεῖ προσερχομένοις ἐν αὐτῷ, καὶ σημεῖρα πάντων εὐφρανομένων ἐκείσε, περιβόητου διὰ πάσης Μακεδονίας, καὶ Θετταλίας γινόμενης τῆς τοῦ Μάρτυρος Σαματουροῦ ἐνεργείας. * ἀπὸ γῶματι;

15 Λοιπὸν δὲ καὶ τῆς τῶν εἰδῶλων πλάνης καθαρθείσης, τῆς δὲ ζωοποιῆς, καὶ ἀμογήτου τῶν Χριστιανῶν ὀρθοδόξου πίστεως λαμπρυνόμενης, Λεόντιος δὲ τις ἀνὴρ τοὺς ἐπαρχικὰς τῶν Ἰλλυρίων κατακοσμῶν ἑρῶνους, ἀπερχόμενος ἐν τῇ Δακίῳ χώρα νόσῳ ἀνάσῳ ληφθεὶς, λεκτικῶ ὑπὸ τῶν οἰκείων ἐν τῇ Θεσσαλονικίῳ ἀπνέχθῃ πόλει, καὶ ἀνεκλήθη ἐν τῷ σεβασμίῳ σηκῷ, ἔνθα ἦν ὑπὸ γῆν κείμενον τοῦ ἁγίου τὸ λείψανον· παραχρήμα δὲ τοῦ κατακλιθῆναι αὐτὸν ἐπάνω τοῦ ἱαματοφόρου μνήματος εὐθέως τῆς ὑγίας ἐπέτυχεν, ὡς τῷ Σαμαζεῖν αὐτὸν τε καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν τὴν ταχίστην τοῦ Μάρτυρος ἐπισκοπῆν, καὶ χάριτας ὁμολογεῖν τῷ Θεῷ, καὶ τῷ πανένδοξῳ μάρτυρι Δημητρίῳ· ὃς αὐτίκα κατὰ τὰς καμίνων καμάρων, ἅμα καὶ τοῦ τῶν Σερμῶν ἰδάτων οἴκου καθελῶν καὶ περικαθάρων μετὰ καὶ τῶν ἐκείσεσι ὄντων δημοσίων ἐμβόλων καὶ προπιῶν, ἀνήγειρεν πάνσπετον οἶκον τῷ Μάρτυρι, θαψιλία κατακοσμήσας χρεῖων μέσον τοῦ δημοσίου λουτροῦ καὶ τοῦ σταδίου.

16 Μέλλον δὲ ἀπερχεσθαι ἐν τῷ Ἰλλυρικῷ, ἠβουλήθη τινὰ τῶν λειψάνων λαθεῖν τοῦ Μάρτυρος πρὸς τὸ κάμεισαι ναὸν αὐτῷ οἰκοδομήσαι εἰς ὄνομα τοῦ ἁγίου· ἢ τινὸς ὁ πανένδοξος ἄλλοῦρος τοῦ Χριστοῦ Δημητρίου νυκτὸς ἐπιστάς τούτων προελθεῖν διεκώλυσεν. Λαθὼν οὖν τὴν χλαμύδα αὐτοῦ τὴν ἐν τῶν ἁγίων αἱμάτων πεφυραμένην καὶ μέρος τοῦ ὄραριου, καὶ ποιήσας γλωσσόκομον ἀγύρεον, ἐν αὐτῷ ἀπέθετο. Ὁδοιποροῦντος δὲ αὐτοῦ, καὶ σφοδρῶ χειμῶνος γενομένου, καὶ τοῦ Δανοῦ ποταμοῦ κήχλαζοντος τῷ ρεύματι, ὡς μὴδὲ ναυαῖ πόρον τούτου ὑπάρχειν ἐπὶ ἰκανὰς τε ἡμέρας μὴ ὑπολείποντος αὐτοῦ, ἀλλ' εἰργόντος τὴν ἐπὶ τὸ πρόσω πορίαν, ἐν ἀδυμία ἐτύγχανεν ὁ ἐπαρχος.

A 17 Καὶ δὲ ὄρα τὸν πανένδοξον Δημήτριον λέγοντα αὐτῷ, πάσῃ ἀπιστίᾳ καὶ ἀθυμίᾳ ἀποσάμενος, λαβὼν ὑπὲρ ἐπιφέρει, παρέλθε τὸν ποταμὸν ἀδυστάκτως. Ἐσθθεν οὖν ἐπέχε τῷ ὄχηματι, ἔχων ἐν χερσίν τὴν τιμίαν σωρὸν, διήλθεν ἀελαχῆς τὸν ποταμὸν, καὶ οὕτως ἀπελθὼν, ἐν τῷ Σερμίου ἀπέθετο τὴν ἀγίαν σωρὸν μετὰ τοῦ ἐν αὐτῇ θησαυροῦ ἐν τῷ παρ' αὐτοῦ κτισθέντι ἐκείσε πανσέπτῳ ναῷ τοῦ ἀγίου μάρτυρος Δημητρίου, πλησίον τοῦ σεβασμίου οἴκου τῆς καλλιῆκου μάρτυρος Ἀναστασίας, πολλὰ τε θάματα, καὶ ἰάσεις ὁ Κύριος ἐποίησεν ἔθθα διὰ τῆς ὁδοῦ τὸ ὄχημα καὶ τὰ ζῷα ἐνπεπλάσαντο, χάριτι καὶ οἰκτιρμοῖς καὶ φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

17 Ipsum autem vidit gloriosissimum martyrem Demetrium, ipsi dicentem, diffidentia omni pusillanimitateque deposita, accipiens, quod fers, fluvium absque cunctatione ingredere. Mane igitur, curru conscenso, venerandas reliquias manu gestans fluvium innoxius transivit h, itaque transvectus Sirmii i sacram lipsantheam cum thesauro, in hac contento, in S. Demetrii ecclesia, prope venerandum pulchris victoriis decoratæ martyris Anastasiæ templum exstructa, deposuit; multa autem et miracula et sanationes in via, cum et curru et animalia quiescerent, Domini nostri Jesu Christi et gratia et longanimitate et misericordia Deus patrauit, cui gloria et virtus nunc et semper et in secula seculorum. Amen.

A. ANONYMUS.
fuerit de-
posita, hono-
ratus fuit.

h

i

ANNOTATA.

a Num pro martyre recte habeatur hic Nestor Commentario prævio § vi definit.

b De Lupo, Sancti fumulo, videsis Commentarium prævium num. 62 et seqq.

c Alludi hic videtur ad proconsulis Græciæ dignitatem, ad quam ab imperatore Sanctus noster fuerit evectus, arrhamque, quam tunc acceperit; verum anne Sanctus Græciæ proconsul unquam existit, dubium admodum apparet. Adi Commentarium prævium num. 35 et seqq.

d Ita vocabulum Græcum σχημα reddidi, quod ei substituendam vulgarem vocem χωμα, quæ idem, quod Latine terra seu humus, significat. Videsis Commentarium prævium num. 78.

e Joanni, Thessalonicensi seculo vii episcopo, præluisse hanc Sancti nostri Passionem, vero haud prorsus ex hoc ejus loco apparet absimile. Adi iterum Commentarium prævium num. xi.

f Cum Leontius, hic memoratus, seculo quinto ineunte, uti in Commentario prævio num. 74 docui, verosimiliter floruerit, tuncque, uti ex iis, quæ Orlandus Orbis sacri et profani part. 1, lib. 3, cap. 1 in medium adducit, verosimilius apparet, Illyricum jam fuerit bifariam in Illyricum Orientale et Occidentale divisum, nec Illyricum Occidentale præfecto prætoriano paruerit, oportet, ut Leontius ille Illyrici, non Occidentalis, sed Orientalis præfectus existit, nisi forte, quod tamen non apparet, Leontius quispiam alius ante seculi quinti initium, imo ante Theodosii I, qui ex adductis ab Orlandio loco cit. rationibus Illyricum in duas dictas partes divisisse videtur, imperium gesserit Illyrici præfecturam.

g Occidentale nimirum; Thessalonicæ enim, quæ Illyrici Orientalis civitas erat, versabatur.

h Nec hujus miraculi, nec alterius, supra hic relati, quo Leontius, Sancto patrocinante, sanitatem recuperavit, in Photiana et Anastasiana Sancti nostri Vita mentio fit.

i Sirmium ergo Thessalonica Leontius perrexit; verum, cum inde illic pergentibus Danubius trajiciendus haud sit, rectene hic flumen istud Leontius trajecisse indicatur? In Daciam, quæ Thessalonica, nisi trajecto Istro seu Danubio, adiri non potest, profectus fuisse, supra asseritur; cum autem fieri possit, ut Leontius in Daciam, e qua Sirmium, nisi Istro pariter seu Danubio trajecto, adiri non potest, primum sese contulerit, ac deinde tantum Sirmium adierit, erroris hic argui non potest anonymus Sancti nostri biographus.

C

F

